



İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

Müellif: Ömer Nasuhi Bilmen

Dergi : Sebilürreşad

Sayı: 168

Tarih: Mart 1954

İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

Nasraniyetin esası:

Nasraniyet, esasen tevhîd-i ilâhî üzerine müesses hakikî bir din iken bilâhare pek ziyade muharref ve tevhîd akidesine muhalif bir şekle girmiştir. Hakikî Nasraniyet'i tebliğe memur olan İsa Aleyhisselâmdır. Hazreti İsa'ya verilmiş olan kitab-ı ilâhî de İncil-i şeriftir. Hazreti İsa'dan pek az sonra bu din-i tevhîd aslından çıkarılmış, akla ve hikmete muhalif bir şekle sokulmuş; Hinduların, kadim Mısırlıların dinlerindeki teslis akidesini hâvî muharref bir din haline getirilmiştir. İncil-i şerifin asıl nüshaları ise kaybolmuş, sonradan İncil namıyla muharrirleri meçhul yüzlerce kitap vücuda getirilmiştir.

Hazret-i İsa hakkındaki iki zıt, batıl akide:

İsa Aleyhisselâm hakkında gerek Musevilerin, gerek İsevilerin itikatları birbirlerine muhalif, hepsi de gayr-ı sahih bulunmaktadır. Filhakika, Hazreti İsa'nın tarz-ı hilkatini kabul etmeyen Yahudiler, kudret-i ilahiyeyi inkar ederek, bu yüzden hüsrana düştükleri gibi bu mübarek peygamberin bu tarz-ı hilkatini 'izam eden Hristiyanlar da bu yüzden daha büyük bir dalâlet içinde kalmışlardır.

Evet, Hristiyanlar, bir muhaddenin meşimesinde perverisyâb olan, bütün beşeri ihtiyaçlar ve şartlar içinde yaşamış bulunan Hazreti İsa'nın uluhiyetine kâil oluyorlar, bu suretle hâdis ve haddi zatında aciz bir insanı ulûhiyet mertebesine yükseltmekten, daha doğrusu zât-ı ulûhiyeti arş-ı azametinden -hâşâ- hazîz-i beşeriyete tenzil etmekten sıkılmıyorlar. Bunlar: "İsa, Allah'ın oğludur. Allah ile hemcinstir. Allah'ın kendisinden ibarettir" diyorlar. "Bir vakit



İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

var idi ki Allah'ın oğlu yok idi." Diyenleri ve "Allah ile oğlunun hemcisim olmadığını" iddia edenleri tekfir ediyorlar, Ruhulkudüs'e de bir ulûhiyet hissesi ayırıyorlar. Bu vecihle bir müselles ulûhiyet teşkil etmiş oluyorlar. Acaba aklını güzelce istimal eden, ulûhiyetin manasını biraz düşünen bir kimse için böyle akıl ve mantığa muhalif, tenâkuzu müstelzim bir dine sâlih olmak ihtimali var mıdır?

Vaktiyle İskenderiye Piskoposu Aryos, Hazreti İsa ile Ruhulkudüs'ün ulûhiyette Allah Teâlâ ile hemrütbe olmadıklarını iddia ettiği içi rüesâ-yı ruhâniye tarafından tekfir olunmuştu. Aradan asırlar geçmiş, Garplıların fikirlerinde büyük bir tebeddülât vücuda gelmiş olduğu halde birçok Hristiyanlar henüz bu batıl zihniyetten kurtulamamışlardır. Hatta vaktiyle bir rahip iken muahharan kiliseye karşı isyan etmiş olan meşhur Ernest Renan, olanca şairane maharetini sarf ederek bir hürmet duygusuyla Hazreti İsa'nın hayatını pek belîğane bir tarzda tasvire çalışmış; şu kadar var ki, bu mübarek peygambere bir ulûhiyet payesi vermemiş, onu kâmil insan olarak göstermişti. Bu hal, Hristiyan muhitinde büyük heyecanlar uyandırmış, bütün Fransa'da mâtem alâmeti olarak kilise çanları çalınmış, Renan'ın aleyhinde söylenmedik söz kalmamıştır. Bu haller de gösteriyor ki cemiyetler arasında maddî terakkilerle manevî, dinî terakkiler daima mütenasip bir surette bulunmuyor.

Hristiyanların şu "ekânîm-i selâse" akidesine biraz dikkat edelim. Bunlar diyorlar ki: "Allah, İsa, Ruhulkudüs'ten ibaret olmak üzere üç Allah vardır. Bunların her biri müstakillen ulûhiyeti hâizdir. Bununla beraber bunlar yine üç Allah değil, bir Allah'tır." Şimdi biz bu sözlerdeki tenâkuzu şöyle bir tarafa bırakalım. Madem ki Allah ile İsa ve Ruhulkudüs başka başka değil, bir Allah'tan ibaretmiş; ve madem ki İsa salp edilerek terk-i hayat etmiş ve bir müddet ölü bir halde kalmış; demek ki bu müddet içinde kainat Allahsız kalıvermiş. Demek ki bu müddet zarfında bütün mükevvenât, kayyûmiyet sıfatını hâiz, hayy-i lâyemût olan bir zîkudret halikten mahrum bulunmuş. Demek ki Allah Teâlâ'ya -hâşâ- muvakkaten fenâ ve helâk ârız olmuş. Doğrusu âlem tarihinde birer fetret-i nübüvvet devresi vücuda gelmişse de bir fetret-i ulûhiyet devresi vücuda gelmiş değildir ve gelemez. Böyle bir iddiada bulunmak için insan, iz'andan, imandan büsbütün mahrum olmalıdır.

Biraz da şu sözlere dikkat edelim: "Hazreti Mesîh'in lâhutiyeti mi salb olundu, nâsuhiyeti mi? Yoksa her ikisi de mi?", "Hazreti İsa biri ilahi, diğeri de insani olmak üzere iki tabiat, iki meşiyeti mi hâizdir? Yoksa bir tabiat ve bir meşiyeti mi hâizdir? Yahut iki tabiat ile bir meşiyete mi sahiptir?". İşte Hristiyan kiliseleri arasında muhtelif mezheplerin daimî



İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

mücadelelerin vücuduna sebebiyet veren birer mesele de bunlar. Ne garip birer muamma! Şimdi bunların içinden çıkabilirlerse çıksınlar!

Bir de Hristiyanların şu garip itikatlarına bir bakınız. Bunlar diyorlar ki: “Hazreti Adem, memnu olan ağaçtan yemekle günahkar olmuş ve bu günah onun bütün evlat ve ahfadına sirayet etmişti. Allah Teâlâ beşeriyeti bu günahı kurtarmak için bir çare bulmuş ki, o da kendi yegâne oğlunun dünyaya gönderilmesidir. İbnullah olan İsa Mesih işte bunun için dünyaya geldi, onun sayesinde insanlar ataları Adem’den mevrûs günahı kurtulabildi.” Şimdi bunlara bir kere sormalı: Acaba Allah Teâlâ kendi kullarını doğrudan doğruya affedemez miydi ki -hâşâ- oğlunun dünyaya gelmesine lüzum görülsün? Acaba bir kimsenin günahından dolayı başkalarının mücrim sayılması hiçbir yerde mâdelele muvafık görülümüş müdür? O halde Hazreti Adem’in günahından dolayı evlat ve ahfadının da asırlarca günahkâr sayılması adalet kaidesine münâfi olmaz mı? Ma’haza kendilerinin affolunmaları için yeryüzüne tenezzül etmiş olan -hâşâ- İbnullah’ı insanlar tutup öldürüyorlar, onun kutsiyetine tecavüz ediyorlar, bu cinayet ise Hazreti Adem’e isnat olunan masiyetten elbette bin kat büyüktür. Artık bundan dolayı bütün insanların günahkâr olmaları neden lazım gelmiyor? Bundan dolayı bütün beşeriyetin gazâb-ı ilahiye uğraması neden icap etmiyor da bilakis böyle bir fazîha, beşeriyetin affına bir vesile teşkil ediyor?

Yine bu Hristiyanlar diyorlar ki: “İbnullah olan Mesih, bir zebh-i azîmdir, insanların halâsı için hayatını feda etmişti. Binaenaleyh artık başka bir kurbana hacet kalmamıştır.” Bu da pek garip bir itikat değil mi? Bütün milletlerin itikadınca insanlar Allah rızası için kurban boğazlarlar. Hristiyanlarca ise Allah insanlar için kendisini kurban etmiş oluyor. Taallâhü an zâlike uluvven kebiren. Acaba zât-ı ulûhiyetin azametini düşünen her insanı titretecek olan bu gibi akidelerden dolayı sahipleri vicdanlarında bir teessür duymuyorlar mı?

Ey muhterem okuyucum! Ulûhiyetin kudsî şanına münâfi olan şu yanlış akideleri gösteren bu sahifeler şüphe yok ki seni sıkmış, senin nezih duygularınla müzeyyen olan ruhunu rencide etmiştir. Öyle ise zât-ı ehadiyeti şân-ı ulûhiyetine lâıyk bir vecihle tavsif ve tebci eden şu âyât-ı celileyi oku. Oku da ruhun bihakkin münşerih olsun: Allahu lâ ilahe illâ hüve'l-hayyu'l-kayyûm. Lâ te’huzuhû sinetün ve-lâ nevm. Lehû mâfissemmâvâti ve-mâ fi’l-arz. Kul huvallahu ehad. Allahussamed. Lem yelid. Ve-lem yûled. Ve lem yekun lehû küfüven ehad.

Müslümanların Hazreti İsa hakkındaki itikadı:



İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

Kur'an-ı Kerîm İsa Aleyhisselam'ı yüksek bir peygamber, bir hârika-i kudret olmak üzere Müslümanlara tanıtmıştır. Binaenaleyh Hazreti İsa hakkında en doğru, şanına en layık, kabule en ziyade şayan olan itikada malik olan, Müslümanlardır. Evet, Müslümanlar, Hazreti İsa'nın bir hârika-i hilkat olarak dünyaya geldiğini itiraf ederler, onun yüksek bir peygamber olduğuna mutakit bulunurlar. Onu da nezih validesini de şanlarına layık bir vecihle tavsif ve tezkiye ederek hakka tercüman olurlar. Fakat ulûhiyetin ulviyet ve kudsiyetini, şerik ve nazirden münezzehtir olduğuna da pek güzel müdrük olup, insanlara ulûhiyet isnadından Allah'a sığınurlar. Vahdaniyeti-i ilâhiye akidesini ihlâl edecek yanlış düşüncelerden kaçınırlar.

Artık şüphe yok ki Müslümanların şu pek kudsi itikatlarına muhalif olan, bir nice garip akideleri ihtiva eden Nasraniyet-i hazıra, her vecihle vazıh, akıl ve hikmete muvafık, vahdaniyet-i ilahiye esasına müstenit olan İslamiyet karşısında ilmen, muhakemeten isbât-ı vücut edemez. Artık muhakkaktır ki Nasraniyet gibi muharref, esrarengiz ahkâmı muhtevi, hakiki münevverlerin havsala-yı idrakine nüfuzdan mahrum olan bir din, İslamiyet gibi parlak, sâfî, makul esasları ihtiva eden hakiki bir dinin muvacehesinde pek sönük kalarak hayal meyal bir halde gözden kaybolmaya namzettir.

Bu, bir hakikattir ki, bunu yalnız biz değil, birçok Garplılar da itirafa mecbur oluyorlar. Ezcümle İtalyalı müellif Kaetani şark Kiliselerine mensup Hristiyanların dini nokta-yı nazardan felaket içinde yaşadıklarını tasvir ettikten sonra diyor ki: "Artık yeni dinin cazibelerine mukavemet eyleyemiyordu. Öyle bir din ki, her bir darbeye o miskinâne şek ve tereddütleri süpürüp atıyordu ve sade, vâzıh bulunan ve muhtelefunfih olmayan akaidiyle beraber fevâid-i maddiye-yi azîme arz ediyordu. İşte şark böyle İsa'yı bırakıp Arabistan'dan gelen Rasul'ün ağışına kendisini attı." (İntişâr-ı İslam Tarihi)

Evet, bu doğrudur. Şu kadar var ki, Şark Müslümanlığı kabul etmekle Hazreti İsa'yı bilküllüye bırakmış olmuyordu. Belki onu şanına layık bir surette tebci ediyor, onun ulûhiyetine değil, nübüvvetine kâil oluyor, bütün peygamberlerin müştereken tebliğ etmiş oldukları tevhîd-i ilahî akidesine nail olarak muharref bir dinin müphem, esrarâlût talimatından kurtulmuş bulunuyordu. Binaenaleyh İslamiyeti kabul etmek, herhangi muharref bir dine mensup olanlar için asla güç gelmemektedir. Çünkü bu sayede hem hakiki, umumî bir dine kavuşmuş oluyorlar, hem de eski dinin hakiki, ilâhî esaslarını sahih bir surette öğrenip tasdik etmiş bulunuyorlar. Diğer milletler ise bu tasdikten mahrum bir



İnsanları Selâmete Ulaştıran Hristiyanlık Değil, Ancak Müslümanlıktır

halde yaşıyorlar. Cenâb-ı Hakk'ın bir ksum peygamberlerini, kitaplarını inkar edip duruyorlar.

İngilizlerin meşhur müelliflerinden Jon de Venport, “Hazreti Muhammed ve Kur'an-ı Kerîm” ünvanlı eserinde diyor ki: “Putperestliğı imha ederek vahdaniyet-i ilâhiyeyi talim etmek, risalet-i ilâhiye ile yapılabilecek bir iş olduğı herkesçe malumdur. Hazreti Muhammed ise Arabistan'da Tevhîd-i Bârî akidesini o kadar sağlam bir surette tesis etmiş ve oradan putperestliğı o kadar müessir bir şekilde ilga etmiştir ki bir daha putperestlik herhangi şekilde oradan zuhur etmemiştir. Halbuki akvâm-ı Hristiyanıye arasında putperestlik yeniden zuhur edince diğerlerine faik olan Hristiyanlara, putları kabul etmeyen Hristiyanları dinsiz telakki edecek derecede ileri gitmişlerdi.” Evet, yine bu eserde deniliyor ki: “Bizans İmparatoriçesi Erne, oğlu Kostantin'in gözlerini çıkarttıktan sonra tahtına çıkmış ve 787'de İznik konferansını toplattırarak putlara ve heykellere ibadeti ihya eylemiştir.”

İşte Hâtemu'l-Enbiya Efendimiz, Hristiyanlığı bu halde bulmuş, Hristiyanlara hakiki dini teklif ve telkin buyurmuş, Hazreti İsa'nın hakiki simasını, ulvî nübüvvetini, sahih, ilahi bir itikatla tebarüz ettirmiştir.

Hazırlayan: Abdurrahman Beşikci